

Scénář_Jaroslava Vondráčková

JUSTA: Jaroslava Vondráčková se narodila roku 1947 v Liberci, ale její rodiče pocházeli z Českomoravské vrchoviny. Do Ludvíkova se dostali při osídlování pohraničí po 2. světové válce.

Pamětnice: Po 46. roce, jak vystěhovávali Němce, tak tam přišel první kovář do zařízené kovárny a on potřeboval koláře. Tak se dozvěděl o mém tatkově, který byl z blízké vesnice na Českomoravské vrchovině a sháněl nějaké místo, kde by mohl začít po vyučení pracovat. Tím se dostali moji rodiče sem.

KIKI: Rodina nežila v blahobytu. Těžko si dnes už dokážeme představit, že neměli televizi nebo vodu.

Pamětnice: Vodu jsme nosili od sousedů 100 metrů ze studny pitnou. Normální vodu, jako užitkovou, jsme nosili z potoka, který nebyl naštěstí daleko. Koupali jsme se tak, že se do kuchyně donesla vana plechová, ohřála se voda v hrncích na kamnech a pak to šlo. První ségra, pak já, pak mamka ve stejné vodě a do té stejné vody, kde se potom umyl i tatka, proto možná tak nerad se myl, se namáčelo prádlo.

VANES: Děti pomáhali v hospodářství.

Pamětnice: Když jsme přišli ze školy, tak se sušilo seno nebo jsme chodili na kopřivy, pořád jsme někde něco dělali.

BARČA: Jaroslava Vondráčková si vždy přála být paní učitelkou.

Pamětnice: Tím pádem jsem v 6. třídě začala hrát na housle. Jak oni z chalupy byli odstěhovaní ti Němci, tak tam zůstaly dvoje housle – tak tatínek koupil akorát struny, koupil žíně do smyčce a já jsem v 6. třídě začala chodit do Novýho Města do hudebky.

ANIČKA: Při studiu vysoké školy pedagogické ji podporoval manžel, se kterým dodnes tvoří spokojený pár. K jejich seznámení tenkrát přispěly i tzv. umístěnky.

Pamětnice : On právě je z Trutnova a jakmile odmaturoval, tak dostal umístěnku právě do Novýho Města.

Takže takhle jsme se seznámili a jsme spolu 57 roků.

JUSTA: Paní učitelka Vondráčková na své bývalé žáky ráda vzpomíná, s každým si ráda pohovoří a dokonce stále vypomáhá v raspenavské základní škole.